

[Glistrup]

fast ting i offentlige kontorers måde at virke på, at det virker stift, det virker på basis af, at man i vidt omfang ser på, hvordan man afgjorde en sådan sag, om ikke som Erika Voigt i 1890'erne, så i hvert fald i 1940'erne eller 1950'erne.

Derfor er den slags offentligt styre noget, der i allerhøjeste grad peger bagud. Hvor kunne man tænke sig hos et offentligt styre, at det, der skulle blive en stor valutaskaber, skulle være en, der lavede sådan nogle dip-pedutter, som man gør med disse legeklo-dser, som Lego i Billund laver, eller at det skulle være at lave virksomheder, der flyver svenskere i stort tal som en folkevandring ned til Mallorca, eller hvad det nu har udviklet sig til rent faktisk at være, de store succesindehavere der har skabt en fremgang for Danmark valutabalancemæssigt.

Derfor må vi fremfor noget andet sørge for, at de hænder, som er bundet på ryggen af igangsætterne, på dem, der skal udvikle industrien, igen får løst deres binding, sådan at igangsætterne kan leve op til at klare deres samfundsmæssige opgave. At de ikke kan det i dag trods al udvist snilde, opfindsomhed og energi, viser jo figura, det viser de resultater, vi har på vores handelsbalance, de resultater, vi har i vores beskæftigelses- eller rettere mangel-på-beskæftigelses-statistikker. Derfor, der er noget galt, og det skal løses op.

Det, der er galt, er, at den, der er igang-sætter, ofte vil være en mand, der starter som den lokale landsbysmed, som bondeknøsen, der står ude i laden og forsøger at begynde at reparere knallerter inde fra den nærliggende landsby, og som viser sig at komme ind på nogle bestemte fremgangsmåder, der så viser sig at bygge sig op til at blive virksomheder i størrelsesordenen Danfoss eller Grundfos, eller hvad det nu kan udvikle sig til. Her er det således, at den lovgivning, vi har indført i dette folketing, i allerhøjeste grad kvæler, at der opstår nye Due Jensen'er og nye Mads Clausen'er i den kommende generation. Han vil simpelt hen få at vide, når han skal udvide fra, at han har en 2-3 mennesker til at gå sig til hånde, til at han skal have en 6-7 eller 10 folk til at hjælpe sig, at så skal han for nogle millioner kroner erhverve en industrigrund inde i et kvarter, der på de lokale kommuneplaner er afsat til, at dér skal der være industri. Det koster måske en indsats på 1 mill. eller 2 mill. eller 3

mill. kr., og så skal han værgsø til at flytte derind efter dette Ordning muss sein-princip, som i den grad præger opbygningen af vor offentlige lovgivning på dette område.

Det fører igen til, at vi faktisk - jeg er lige ved at bruge kristeligt folkepartis sprogbrug om, hvordan vi behandler de stakkels fostre i moders liv, på ganske tilsvarende måde med kommuneplanlægningsloven, lovene om by- og landzoner og et væld af andre restriktionslove, fredningslove osv. behandler dem, som er fostrene til de store, nye industrivirksomheder i Danmark, og det er det, som vi først og fremmest må se at komme til livs.

Vi skal ikke gøre det for industriens egen skyld, for industrien er ikke noget mål i sig selv, industrien er et middel til at skabe basis for, at vi har en økonomi, der giver grundlag for bedre trivsel her i landet. Derfor er det således, at vi først og fremmest skal gavne industrien, for at vi derigennem kan opnå at få bedre velfærd, få større tryghed her i landet.

Handelsministeren inddrog med rette i denne diskussion hensynet til den sociale velfærdspolitik. Jeg kan forsikre ham om, at det parti, der foreløbig kun er nået til at blive det næststørste her i landet, men forhåbentlig snart bliver det største, nok også skal sikre den sociale velfærd. Men dér har vi brug for som middel at have industrien og de øvrige betalingsbalanceerhverv. Vi slår den sociale velfærd itu, hvis vi ikke sørger for, at betalingsbalanceerhvervene virkelig får lejlighed til at udfolde deres muligheder. Det har de ikke i øjeblikket. Den danske industriproduktion, den danske industrieksport, det danske industrisalg på hjemmemarkedet i konkurrence med, hvad der importeres fra andre lande, er simpelt hen blevet for små størrelser, fordi restriktionerne hæmmer industrien i at have det fornødne råderum, og fordi omkostningerne er steget så kraftigt, at vore priser ikke kan konkurrere med udenlandske industriforetagenders priser i tilstrækkelig grad.

Det er jo ikke således, som statsministeren af og til plejer at fortælle os, at udlandet har for lille købekraft til at aftage, hvad vi kunne producere her i Danmark. Den danske industri kunne beskæftige 20 millioner flere arbejdstagere og sælge alle de varer, disse 20 millioner kunne præstere, til udlandet, hvis vel at mærke omkostningerne blev tilstrække-